

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci žalobkyně **S. Z.**, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem, se sídlem Haškova 1714/3, 500 02 Hradec Králové, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR**, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6. 2014, č.j. OAM-201/ZA-ZA04-ZA04-2014, ve věci mezinárodní ochrany, **t a k t o :**

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 10.6. 2014, č.j. OAM-201/ZA-ZA04-ZA04 2014, se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustanovenému zástupci žalobkyně, Mgr. Janu Urbanovi, se přiznává odměna za zastupování ve výši 12 342,-- Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Shora uvedeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná podle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) a současně řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) tohoto zákona zastavil. V odůvodnění rozhodnutí žalovaný uvedl, že se jedná o druhou žádost žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany a protože neuvedla žádné nové skutečnosti, které by odůvodňovaly nové meritorní posouzení její žádosti, byly shledány podmínky pro aplikaci ustanovení § 10a písm. e) a § 25 písm. i) zákona o azylu. Dále žalovaný po stručné rekapitulaci předchozí žádosti žalobkyně ze dne 16.2.2012, o níž rozhodl dne 16.11.2012 neudělením žádné z forem mezinárodní ochrany konstatoval, že již v rámci řízení o této první žádosti objektivně posoudil

veškeré žalobkyní uváděné důvody odchodu z vlasti, svou argumentaci podložil dostupnými informacemi o zemi původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Ruské federaci, tak i z hlediska nezbytného individuálního posouzení případu žalobkyně. Dospěl přitom k závěru o nesplnění podmínek pro udělení jakéhokoliv typu mezinárodní ochrany žalobkyni, což bylo potvrzeno i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové a Nejvyššího správního soudu. K žalobkyní uváděným skutečnostem v opakované žádosti ze dne 6.5.2014 žalovaný konstatoval, že jsou zcela totožné s předchozí žádostí, tj. uváděné zdravotní potíže své, matky a bratra. Ohledně údajně nové skutečnosti uvedené žalobkyní, a to obavy o bezpečí z důvodu jejího náboženského vyznání - je jehovistkou, žalovaný uvedl, že tato skutečnost byla žalobkyni objektivně známa již v průběhu správního řízení o její první žádosti, kde měla možnost i povinnost uvést ji za účelem posouzení již tehdy, pokud ji považovala za natolik závažnou pro její důvody podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pouze jejím vlastním zaviněním tato nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení. Ohledně snahy vystudovat v ČR střední školu a nalézt si zde zaměstnání, jde o skutečnosti, které se netýkají změny situace v zemi jejího původu, ani důvodů odchodu z vlasti a ni žalobkyní prezentovaných problémů, které měla mít ve vlasti. Žalobkyně tedy neuvedla žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů jejího odchodu z vlasti a obav z návratu do vlasti. Dále žalovaný konstatoval, že z všeobecně dostupných informací je mu známo, že v zemi původu žalobkyně nedošlo k takové zásadní změně politické a bezpečnostní situace, která by mohla nyní založit opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

Toto rozhodnutí napadla žalobkyně včas podanou žalobou, v níž namítala, že byla v předcházejícím řízení zkrácena na svých právech. Dle jejího názoru žalovaný nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu, neboť má obavu z návratu do své vlasti po dlouhé době strávené v zahraničí. Domnívá se, že se žalovaný nedostatečně zabýval ohrožením, kterému může být po návratu do své vlasti vystavena, a to možného pronásledování, zatčení a dokonce i uvěznění z důvodů jejího náboženského vyznání. Uvedla, že žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí případné riziko bagatelizoval, připustil sice možné ohrožení s tím, že dle dostupných informací o zemi původu by jí nic takového hrozit nemělo. Obavu z pronásledování z důvodu náboženského vyznání uvedla jako novou skutečnost v tomto řízení, která jí neumožňuje bezpečný návrat do vlasti. V podrobnostech odkázala na obsah správního spisu. Napadené rozhodnutí považuje za vadné a nezákonné, navrhla jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V doplnění žaloby soudem ustanoveným zástupcem žalobkyně uvedla, že nezákonnost napadeného rozhodnutí spatřuje v tom, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi významnými pro rozhodnutí ve věci, zejména pak s tvrzeními žalobkyně o tom, že byla v zemi původu pronásledována za své náboženské vyznání a příslušnost k Svědkům Jehovovým, čímž porušil ustanovení § 2 a § 3 správního řádu. Žalobkyně tvrdí, že postup žalovaného je v rozporu s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (např. usnesení ze dne 7.4.2011 č.j. 5 Azs 5/2011-58), dle které musí mít orgán posuzující azylovou žádost na zřeteli případnou hrozbu závažné újmy na zdraví hrozící žadateli v okamžiku návratu do země původu. Takovouto skutečnost má pak povinnost posoudit a ve svém rozhodnutí řádně odůvodnit, a to i v případech, kdy tato skutečnost mohla být uvedena v předcházejících řízeních. Žalovaný tuto svou povinnost zanedbal, když

nezkoumal, zda s ohledem na žalobkyní tvrzené skutečnosti jí nehrozí riziko vážné újmy na zdraví v případě návratu do země původu. Lze totiž předpokládat, že situace a přístup společnosti k jednotlivým náboženským názorům a skupinám, tedy i k žalobkyni, se po návratu do země původu nezmění. Žalobkyně před žalovaným popsala několik incidentů, jichž byla sama svědkem, stejně jako bezpočet dalších, u nichž ona sama nebyla, ale dozvěděla se o nich v rámci úzké náboženské komunity. Jak žalobkyně, tak její matka v rámci svého azylového řízení popsaly situace, kdy na ně byl při šíření víry poštván pes, byl poničen jejich svatostánek, opakovaně jim bylo bráněno organizovat bohoslužby a setkání v rámci komunity a rovněž někteří jejich známí byli státními orgány bezdůvodně perzekuováni a někdy i odsouzeni na základě vykonstruovaných obvinění. Z těchto událostí je pak možno dle žalobkyně vyvodit jasný závěr, dle kterého se i státní moc účastní potírání náboženských svobod a lidských práv a reálně jí a její rodině může hrozit i případný trest odnětí svobody za poklidný výkon těchto základních lidských práv a svobod. Vzhledem ke zjištění učiněným v předcházejícím azylovém řízení by mohl mít případný trest významný vliv na zdravotní stav žalobkyně a nelze v této souvislosti vyloučit ani hrozbu vážné újmy na zdraví. Pokud tedy žalovaný toto riziko neposoudil a v odůvodnění rozhodnutí se s ním nevypořádal, pochybil. Setrvala na zrušení napadeného rozhodnutí.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě popřel její oprávněnost, odkázal na obsah správního spisu a vydané rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. Uvedl, že stav věci byl zjištěn v souladu s právními předpisy a v rozsahu nezbytném pro posouzení, zda jde ve věci žalobkyně o žádost nepřipustnou dle § 10a písm. e) zákona o azylu. Žalobkyně ve druhém řízení neposkytla žalovanému žádná tvrzení, která by odůvodňovala provedení nového meritorního řízení, ve své opakované žádosti tvrdila skutečnosti, které již uváděla v předchozím řízení, resp. uvedla novou skutečnost, týkající se jejího náboženského vyznání, kterou však mohla uvést kdykoli dříve, neboť se časově vztahovala již k době před příjezdem do ČR. V tomto směru žalovaný odkázal na rozhodnutí NSS ze dne 30.9.2011, č.j. 5 Azs 12/2011-79, v němž se uvádí: *....jak tento soud setrvale judikuje, pokud žadatel ve správní řízení neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pokud stěžovatel v poslední žádosti uvádí pouze skutečnosti, které mohly být předmětem zkoumání v předchozí žádosti, nepochybí, jestliže řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro nepřipustnost žádosti zastaví*. Žalobní tvrzení, tj. že žalobkyně v případě návratu bude ohrožena, zatčena a dokonce i vězněna z důvodu náboženského vyznání, není novou skutečností, neboť jí musela být známa již dříve a mohla ji bezesporu uplatnit před správním orgánem již v rámci prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Pouze vinou žalobkyně se tak nestalo. Z pohledu nového (druhého) správního řízení se tak jednalo o tvrzení nepřipustné. Jiné námitky ve vztahu k obavám z návratu do vlasti žalobkyně neuvedla. Žalovaný dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 30.9. 2011, č.j 8 Azs 11/2011-77, z něhož vyplývá, že NSS *„se v minulosti k problematice opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu opakovaně vyjadřoval (srov. např. usnesení ze dne 10.8.2011, č.j 1 Azs 12/2011-118, rozsudky ze dne 30. 6. 2009, č.j. 4 Azs 23/2009-64, či ze dne 11.6.2009, č.j. 9 Azs 5/2009-65 www.nssoud.cz). Ustáleně přitom judikuje, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí*

žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, jako je zejména změna situace v zemi původu nebo změna poměrů ve vztahu k osobě žadatele. Za nové skutečnosti nebo zjištění je nutno považovat nikoli jakékoli nové skutečnosti nebo zjištění, ale pouze ty, jež by prima facie mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele (srov. odůvodnění rozsudku č.j. 9 Azs 5/2009-65). V posuzované věci žalovaný i krajský soud zcela správně uzavřely, že stěžovatelky v opětovné žádosti o udělení mezinárodní ochrany žádné skutečnosti, jež by odpovídaly shora popsaným východiskům, netvrdily. Omezuje-li se jejich argumentace na obecnou zmínku o změnách poměrů v zemi původu, jde o nepřipustné nekonkrétní tvrzení, které samo o sobě přijatelnost kasační stížnosti založit nemůže.“ V rozhodnutí č.j. 9 Azs 5/2009-65 ze dne 11.6.2009-65 NSS uzavřel, že „ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jistý filtr, jehož prostřednictvím je možné propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté, tzv. res iudicata, resp. v daném případě res administrata. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění obou výše uvedených podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.“ Žalovaný dospěl k závěru, že hlavním důvodem žádosti žalobkyně je legalizace pobytu na území ČR. K tomu uvedl, že prostřednictvím azylového řízení nelze žádat o legalizaci pobytu v ČR, neboť pro takový účel obsahuje právní řád ČR jiné nástroje (podle rozsudku NSS č.j. 7 Azs 117/2004 ze dne 18.11.2004). Žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených v § 10a písm. e) zákona a § 25 písm. i) zákona o azylu, navrhl proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, o žalobě rozhodl při jednání za přítomnosti tlumočnicka jazyka ruského.

V přezkumném řízení soud vycházel z obsahu správního spisu, z něhož vyplývá, že žalobkyně poprvé požádala o mezinárodní ochranu v ČR dne 16.2.2012 z důvodu uváděných zdravotních potíží svých (epileptické záchvaty) a svého bratra. Žalovaný jí rozhodnutím ze dne 16.11.2012 neudělil žádnou z forem mezinárodní ochrany. Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu, kterou Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 5.11.2013, č.j. 29 Az 29/2012-29 zamítl a Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobkyně usnesením ze dne 24.3.2014, č.j. 8 Azs 16/2013-56 odmítl pro nepřijatelnost.

V současné druhé žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou žalobkyně podala dne 6.5.2014 uvedla, že je ruské národnosti i státní příslušnosti, hlásí se k Svědkům Jehovovým, není a nikdy nebyla členkou žádné politické strany ani jiné organizace. Je svobodná, matka a bratr společně s ní žádají o mezinárodní ochranu,

otec žije v Rusku. Zemi původu opustila v říjnu 2011, odcestovala spolu s matkou a bratrem z Volgogradu (kde žili) autobusem do Moskvy, poté letecky do Prahy a dále autobusem do Bruselu, kde je čekal dědeček. Požádali tam o azyl. Protože měli česká víza, byli po čtyřech měsících v rámci tzv. dublinského řízení vráceni zpět do ČR. K důvodům odchodu z vlasti uvedla, že matka a bratr potřebovali operaci, bratra v Rusku odmítali operovat. Dalším důvodem bylo jejich náboženské vyznání, hlásí se ke Svědkům Jehovovým. Uvedla, že Svědkové Jehovovi byli v Rusku stále více pronásledováni, jejich situace se zhoršovala. Kvůli víře měla problémy ve škole s vyučujícími. Když šířili víru po domech, lidé jim vyhrožovali. Asi šedesát publikací Svědků Jehovových bylo označeno za extremistickou literaturu, úřady chtěly zablokovat internetové stránky jehovistů. K dotazu žalovaného uvedla, že o těchto potížích se v první žádosti nezmínila, protože si mysleli, že bude dostačující uvádět jen zdravotní důvody. Nyní je jiného názoru, proto uvádí všechny problémy, které v zemi původu měla. ČR je pro ni cílovým státem, chtěla by zde dokončit střední školu, žít a pracovat. V ČR se mnohem více dodržují lidská práva, v Rusku se svoboda vyznání zakotvená v ústavě ve skutečnosti nedodržuje. Situace jehovistů se zhoršila, zakazují se sjezdy Svědků Jehovových. V případě návratu se obává chování společnosti vůči Svědkům Jehovovým, kteří tam jsou pronásledováni. Měla by tam problémy, kamarádky v Rusku jí potvrdily, že tam jehovisté mají problémy. Ke svému zdravotnímu stavu uvedla, že má epilepsii. Ve vlastnoručně psaném prohlášení tyto skutečnosti potvrdila.

Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Ruské federaci. Při posouzení případu žalobkyně vycházel žalovaný zejména z Výroční zprávy Human Rights Watch 2014, Výroční zprávy Amnesty International 2013 z května 2013, Informace MZV ČR č.j. 99316/2014-LPTP ze dne 16.4.2014, Infobanky ČTK Země světa, Rusko“- aktuální znění a spisového materiálu k předchozí žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany z roku 2012. Žalobkyně při seznámení se s uvedenými podklady pro rozhodnutí dne 6.6.2014 nevznesla žádné námítky ani návrhy na jejich doplnění.

Při jednání soudu účastníci odkázali na svá písemná podání. Žalobkyně sdělila, že chce soudu předložit nové důkazy k prokázání své obavy z pronásledování v zemi původu z důvodu své příslušnosti k náboženské skupině Svědků Jehovových. Předložila soudu tři listy článků z internetu JW.ORG v českém jazyce, které popisují jednání státních orgánů v Ruské federaci vůči příslušníkům církve Svědků Jehovových. Jedná se o tytéž internetové články, které dnešního dne předložila její matka v rámci své žaloby při jednání v řízení vedeném zdejším soudem pod sp. zn. 32Az 24/2014. První článek z 11.2.2013 s názvem „Nežijeme v roce 1937“ hovoří o pokutě uložené nižším soudem jednomu Svědku J., kterou oblastní soud zrušil se zdůvodněním, že i přes existenci nestabilního právního systému nežijeme v roce 1937 (kdy byl vydán Stalinův Rozkaz 00447). V článku z 31.7.2014 se hovoří o tom, že dne 30.7.2014 městský soud v Taganrogu odsoudil 7 ze 16 Svědků Jehovových, kteří byli obviněni proto, že organizovali pokojná náboženská setkání a účastnili se jich. Stejně činnosti se přitom Svědkové Jehovovi věnují po celém světě. Tento rozsudek stanovuje nebezpečný precedens, kterým může být omezena náboženská svoboda Svědků Jehovových ve všech částech Ruska. V článku z 28.11.2014 se hovoří o tom, že oblastní soud v Rostově bude dne 11.12.2014 projednávat odvolání v případě trestního řízení proti 16 Svědkům

Jehovovým v Taganrogu v Rusku. V článku se dále uvádí, že odvolání podal i státní zástupce, který žádá, aby oblastní soud v Rostově poslal do vězení čtyři Svědky J., kteří jsou staršími sboru a aby je do vynesení rozsudku držel ve vazbě a dále, aby v případě devíti Svědků J., kteří byli zproštěni obvinění, soud rozhodnutí zvrátil a uznal je vinnými z extremismu. V článku z 23.1.2015 s názvem „Rozhodnutí Nejvyššího soudu v Rusku stanovuje nebezpečný precedens“ se uvádí, že Nejvyšší soud Ruské federace 12.11.2014 potvrdil rozhodnutí nižšího soudu, který došel k závěru, že sbory Svědků Jehovových v Samaře se věnují extremistické činnosti. „Našlo se“ u nich několik zakázaných náboženských publikací. Dále se v článku píše, že Svědkové Jehovovi se u nižšího i u Nejvyššího soudu hájili tím, že policie zakázané publikace do budov podstrčila, aby se daly použít jako záminka k obvinění. Dále uvedli, že Evropský soud pro lidská práva momentálně prošetřuje, zda rozhodnutí ruských soudů zakázat některé jejich publikace byla v souladu se zákonem, hájili se i tím, že uložený trest zrušení jejich sboru byl nepřiměřený. Nejvyšší soud tyto argumenty zamítl. Žalobkyně dále uvedla, že z rozhodnutí Nejvyššího soudu byly zakázány internetové stránky Svědků Jehovových, nelze se na ně dostat, stránky jsou blokovány. V Ruské federaci je situace taková, že existuje právo na svobodné shromažďování, ale Svědkům Jehovovým je zakázáno pořádat setkání.

Soud k důkazu konstatoval přílohový spis zdejšího soudu sp. zn. 29 Az 29/2012 (předchozí řízení žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany).

Zástupce žalobkyně v závěrečném návrhu setrval na skutečnostech uvedených v žalobě a jejím doplnění, navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Pověřený zástupce žalovaného v závěrečném návrhu setrval na zamítnutí žaloby, odkázal na platnou judikaturu a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, **že žaloba je důvodná.**

Podle § 10a písm. e) zákona o azylu je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, podal-li cizinec opakovaně žádost o udělení mezinárodní ochrany, aniž by uvedl nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.

Podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná.

Krajský soud předně uvádí, že podle § 75 odst. 1 s. ř. s. soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Shora (v rámci vyjádření žalovaného) je citována část judikatury NSS týkající se opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany, zejména vyslovená premisa, že institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. S takovým

závěrem zdejší soud souhlasí s poznámkou individuálního posouzení každého jednotlivého případu. Zbývá doplnit i další ustálenou judikaturu NSS ohledně opakovaných žádostí, týkající se prolomení pravidla zakotveného v § 75 odst. 1 s. ř. s. Podle rozsudku NSS ze dne 22. 4. 2011, č. j. 5 Azs 3/2011-31 (dostupný na www.nssoud.cz): „Krajský soud je povinen se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany, které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, tehdy, pokud by v daném případě neshledal dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady non-refoulement a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Tuto otázku je třeba posuzovat vždy individuálně, tedy vzhledem ke konkrétní situaci daného žadatele o mezinárodní ochranu... Dostatečné záruky pro respektování zásady non-refoulement budou dány v případě, že bude vzhledem ke konkrétním okolnostem věci zcela zřejmé, že žadatel bude mít možnost podat novou žádost o mezinárodní ochranu (§ 3 odst. 2 ve spojení s § 10 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu) a že tato nová žádost bude přípustná (§ 10a zákona o azylu).“

Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení musí obsahovat zdůvodněný závěr o tom, že žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. jestliže takovéto skutečnosti či zjištění uvádí, pak jen takové, které mohl uplatnit v předchozí žádosti, a že „nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla založit opodstatněnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany“. (Podle rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, www.nssoud.cz, v němž se dále uvádí, že „I opakovaná žádost, která formálně neuvádí nové skutečnosti či zjištění pro udělení azylu ani doplňkové ochrany, nemůže být podle názoru rozšířeného senátu považována za žádost shodnou, a tudíž nepřípustnou, jestliže se od předcházejícího pravomocného rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany zásadním způsobem změnila situace v zemi původu a tato změna by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany.... Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany.“

Krajský soud uvádí, že žalovaný byl v případě opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany povinen posoudit, zda je dána existence nových skutečností, které odůvodňují opětovné projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Lze konstatovat, že tuto svou povinnost žalovaný splnil, v napadeném rozhodnutí ze dne 10.6.2014 se stručně, byť přezkoumatelným způsobem vypořádal i s otázkou aktuální bezpečnostní situace v zemi původu žalobkyně, když vycházel z v řízení opatřených zpráv o zemi původu žalobkyně.

Žalobkyně v žalobě namítala obavu z pronásledování z důvodu svého náboženského vyznání- příslušnost k Svědkům Jehovovým. Pro případ návratu vyslovila obavu z trestu uvěznění a s tím související hrozbu vážné újmy na zdraví.

Krajský soud hodnotil žalobní námitky z pohledu možného odchýlení se od § 75 odst. 1 s.ř.s., konkrétně se zabýval skutečností, zda se po vydání napadeného rozhodnutí zásadním způsobem nezměnila situace v zemi původu žalobkyně, která

by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud na základě důkazů, které žalobkyně předložila v řízení před soudem, při respektování zásady non-refoulement, dospěl k závěru, že je nutné v daném případě prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. Předloženými důkazy žalobkyně podpořila své žalobní tvrzení o obavách z pronásledování z náboženských důvodů, kdy postoj státních orgánů v zemi jejího původu vůči Svědkům Jehovovým, jejichž víru žalobkyně praktikuje, se zosťlil natolik, že jí za praktikování této víry, může hrozit i uvěznění nebo nepřiměřeně vysoká pokuta. Z předloženého správního spisu plyne, že žalobkyně již v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 16.2.2012 uvedla, že je jehovistka. Je pravdou, že tehdy o žádných potížích spojených s touto vírou nehovořila. V rámci své druhé žádosti o mezinárodní ochranu však vysvětlila, proč tomu tak bylo, a sice, že se domnívala, že uváděné zdravotní problémy členů její rodiny jsou dostatečným důvodem pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Takové vysvětlení sice nemá oporu v ustanovení § 10a zákona o azylu, z čistě lidského hlediska ho však lze pochopit. Pokud pak žalobkyně za novou skutečnost uvedla problémy z důvodu svého náboženského vyznání, popsala konkrétní potíže v zemi svého původu a svou obavu vyslovila ve své druhé žádosti ze dne 6.5.2014, kde mimo jiné uvedla, že dochází k trestnímu postihu jehovistů, je zakazována jejich literatura, vláda chtěla zakázat internetové stránky jehovistů apod., své obavy pak doložila důkazy, které předložila v řízení před soudem. Uvedla, že zmíněné internetové stránky JW.ORG jsou v Rusku již zablokované a nelze se na ně dostat. Dále doložila internetové články hovořící o tom, že ruské soudy odsoudily několik jehovistů za praktikování jejich víry. Za daného zjištěného skutkového stavu věci krajskému soudu nezbylo, než prolomit ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. a zhodnotit aktuální důkazy, které prokazují změnu situace v zemi původu žalobkyně, a to postoj státních orgánů ke Svědkům Jehovovým, ve prospěch žalobkyně. Soud proto podle § 78 odst. 4 s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení žalovaný zahrne důkazy provedené soudem mezi podklady pro nové rozhodnutí (§ 78 odst. 6 s. ř. s.) a zajistí další aktuální zprávy ohledně situace Svědků Jehovových v Ruské federaci a poté rozhodne o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany ze dne 10.6.2014 meritorně z hlediska posouzení všech forem mezinárodní ochrany, zejména pak ve vztahu k § 12 písm. b) zákona o azylu pro možné pronásledování z náboženských důvodů a § 14a odst. 2 zákona o azylu z hlediska vážné újmy na zdraví pro případ uvěznění. Dle § 78 odst. 5 s. ř. s. je v dalším řízení správní orgán vázán právním názorem, který vyslovil soud ve zrušujícím rozsudku.

Krajský soud konstatuje, že z výše uvedených důvodů zrušil i stejné rozhodnutí žalovaného ve věci matky žalobkyně Natalie SIZONENKO, sp. zn. 32Az 24/2014.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně, která měla ve věci plný úspěch, by měla právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně však žádné náklady nepožadovala, proto soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Žalobkyni byl pro řízení před soudem ustanoven zástupcem advokát, jehož odměnu a výdaje za zastupování hradí stát (§ 35 odst. 8 s. ř. s.). Krajský soud výrokem III. určil odměnu advokáta v požadované výši za tři úkony právní služby po

3.100,-Kč (převzetí a příprava zastoupení, doplnění žaloby, účast při jednání krajského soudu dne 27.3.2015) podle ust. § 9 odst. 3 písm. f), § 7, § 11 odst. 1 písm. b), d), g) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále též „advokátní tarif“), 3 režijní paušály po 300,-Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, celkem tedy 10.200,- Kč. Vzhledem k tomu, že advokát je plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je advokát povinen z odměny za zastupování odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů. Částka daně 21% činí 2.142,-Kč. Celkem se ustanovenému advokátovi přiznává odměna ve výši 12.342,-Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30ti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 31. března 2015

JUDr. Ivona Šubrtová, v.r.
samosoudkyně